



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobkyně: **ALPINET a. s., IČO (SR): 36302562,**
sídlem Domové role 73, 821 05 Bratislava, Slovenská republika,
zastoupena Ing. Pavlem Řádkem, daňovým poradcem,
sídlem Křižíkova 1120/14, 430 01 Chomutov,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj,**
sídlem Velká Hradební 39/61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění doplnění ze dne 8. 8. 2019 se žalobkyně domáhala, aby soud deklaroval nezákonnost zásahu žalovaného spočívajícího ve výzvě ze dne 24. 1. 2019, č. j. 135436/19/2505-50524-505410, a v navazujícím postupu k odstranění pochybností týkajících se daně z přidané hodnoty za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdaňovací období listopad 2018 (dále jen „DPH za listopad 2018“ nebo „předmětná daň“). Žalobkyně současně požadovala, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Argumentace žalobkyně

2. Žalobkyně popsala, že při místním šetření konaném dne 18. 1. 2019 v rámci vyhledávací činnosti, jehož předmětem bylo její daňové přiznání k DPH za listopad 2018, předložila žalovanému jím požadované doklady a daňovou evidenci, nevyhotovila mu však kopie vybraných dokladů, neboť podle žalobkyně nevysvětlil nezbytnost těchto kopií. Následně dne 24. 1. 2019 vydal žalovaný výzvu č. j. 135436/19/2505-50524-505410, ve které podle žalobkyně sdělil pouze jedinou pochybnost. Podle žalobkyně však neměl žalovaný vydávat výzvu podle § 89 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“), ale výzvu k poskytnutí podkladů, ve které by odůvodnil potřebu kopií dokladů ve smyslu § 92 odst. 5 téhož zákona. Žalobkyně dne 8. 2. 2019 oznámila žalovanému, že výzvu považuje za nezákonnou a pochybnosti za nedůvodné. Vysvětlila, že v roce 2018 vykázala nulová uskutečněná plnění v několika měsících, aniž by žalovanému vznikly pochybnosti, přičemž měsíce bez zdanitelných plnění na výstupu (předané stavební práce) jsou naprosto běžnou situací právě s ohledem na předmět plnění, jímž jsou stavební práce. Podle žalobkyně nelze ani z celkového objemu uskutečněných plnění bez dalšího oprávněně usuzovat na stav, kdy by daňový subjekt uplatňoval daň z přijatých plnění na vstupu nadměrně nebo neoprávněně. Žalobkyně konstatovala, že žalovaný nereagoval na její argumentaci ani ve vyrozumění ze dne 13. 3. 2019 o výsledku šetření k podané stížnosti a nesplnil svou povinnost prokázat některou ze skutečností uvedených v § 92 odst. 5 daňového řádu; na plnění této povinnosti žalovaný podle žalobkyně rezignoval. Žalobkyně proto dne 20. 3. 2019 podala žádost o sdělení důvodů pochybností, na kterou žalovaný reagoval odkazem na výzvu ze dne 24. 1. 2019 a nepravdivě též na místní šetření ze dne 18. 1. 2019. Toto vysvětlení ze strany žalovaného pokládala žalobkyně za nedostatečné. Jiné pochybnosti žalovaný podle žalobkyně nesdělil, ani nevyplývají ze spisu.
3. Podle žalobkyně neprokazují žalovaným sdělené pochybnosti splnění povinnosti podle § 92 odst. 5 daňového řádu a jsou nedůvodné, a proto nezakládají oprávnění žalovaného k zahájení postupu k odstranění pochybností. Podotkla, že princip konkludentního vyměření daně na základě daňového tvrzení předpokládá presumpci správnosti daňového přiznání, kterou může žalovaný prolomit jen důkazem o existenci skutečností svědčících o nesprávnosti daňového tvrzení podle § 89 odst. 1 daňového řádu. Podle žalobkyně porušil žalovaný zásadu přiměřenosti upravenou v § 5 odst. 3 daňového řádu, když neoprávněně použil institut postupu k odstranění pochybností, který lze zahájit jen na základě důvodných pochybností, nikoli na základě nepodložené domněnky či pocitu úřední osoby. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Afs 22/2016 žalobkyně uvedla, že žalovaný není oprávněn volit postupy libovolně, a pokud chtěl jen ověřit správnost daňového přiznání, mohl po konkludentním vyměření daně zahájit daňovou kontrolu, čímž by dosáhl svého cíle s menším zásahem do práv žalobkyně.
4. I kdyby žalobkyně připustila oprávněnost výzvy ze dne 24. 1. 2019, došlo podle ní k odstranění pochybností tím, že ve své odpovědi ze dne 8. 2. 2019 vysvětlila způsob svého podnikání. Poznamenala, že žalovaný nevyvinul ani minimální snahu vyhodnotit její argumentaci dokonce ani ve vyjádření k žalobě, a dovodila z toho, že výzva a v ní uvedené pochybnosti byly jen záminkou. Dodala, že žalovaného vůbec nezajímalo, proč ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zkoumaném období absentují uskutečněná zdanitelná plnění. Žalobkyně odmítla možnost postupu podle § 261 odst. 6 daňového řádu, který by jen prodloužil trvání nezákonného zásahu, neboť nadřízené složky daňové správy často tolerují neoprávněnost postupu k odstranění pochybností. Podáním ze dne 8. 8. 2019 žalobkyně sdělila, že žalovaný již vydal platební výměr na předmětnou daň a vyměření daně odpovídá její vůli. Konstatovala, že nezákonný zásah již netrvá, a proto žalobkyně nadále požaduje toliko určení výzvy a následujícího postupu k odstranění pochybností za nezákonné.

Argumentace žalovaného

5. Žalovaný připomněl, že místnímu šetření konanému dne 18. 1. 2019 předcházelo ještě místní šetření konané dne 8. 1. 2019, při kterém zástupce žalobkyně předložil žalovanému stejnopis z počítačové evidence pro účely DPH za listopad 2018, které nepožadoval vrátit, a fotokopie vybraných dokladů a přislíbil opatřit informace a vyjádření k dotazům žalovaného. Byla-li žalobkyně přesvědčena, že její stížnost řádně nevyřídil, mohla podle žalovaného postupovat podle § 261 odst. 6 daňového řádu. Žalovaný trval na tom, že pro vydání výzvy podle § 89 odst. 1 daňového řádu měl konkrétní pochybnosti o správnosti podaného daňového přiznání k DPH za listopad 2018 a tyto své pochybnosti sdělil ve výzvě k odstranění pochybností způsobem, který žalobkyni umožnil je odstranit. Podle žalovaného nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že z protokolu z místního šetření konaného dne 18. 1. 2019 vyplývá, že se žalobkyně hodlala vyjádřit až na základě výzvy žalovaného. Nesouhlasil s názorem žalobkyně, že vymezení rozsahu důkazního břemene opravňuje daňový subjekt vyzývat správce daně ke splnění povinností podle § 92 odst. 5 daňového řádu, tento názor je podle žalovaného zcela mimo rámec právní úpravy. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
7. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem soud posoudil podle části třetí hlavy druhé třetího dílu s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, který tu byl v době tvrzeného zásahu (deklaratorní žaloba, kdy tvrzený nezákonný zásah již netrvá), a po prostudování obsahu předložené spisové dokumentace dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nezákonnost výzvy k odstranění pochybností ze dne 24. 1. 2019, kterou byl zahájen postup k odstranění pochybností upravený v § 89 až § 90 daňového řádu. Podle § 89 odst. 1 daňového řádu platí, že *„[m]á-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.“* Z odstavce 2 téhož ustanovení vyplývá, že *„[v]e výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.“* Podle § 89 odst. 3 daňového řádu platí, že *„[v]e výzvě daňovému subjektu stanoví správce daně lhůtu k odstranění pochybností, která nesmí být kratší než 15 dnů, a poučí ho o následcích spojených s neodstraněním pochybností nebo nedodržením stanovené lhůty.“*
10. Problematikou postupu k odstranění pochybností se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Účel, povahu a smysl postupu k odstranění pochybností podle daňového řádu vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Ans 10/2012-52, publ. pod č. 2729/2013 Sb. NSS, a ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Aps 20/2013-61, publ. pod č. 3091/2014 Sb. NSS. Postup k odstranění pochybností je specifickým procesním institutem, který správce daně používá, má-li pochybnosti o daňovém tvrzení, avšak na rozdíl od obecné vyhledávací činnosti, místního šetření nebo daňové kontroly jej používá jen k objasnění konkrétních pochybností a jako prostředek k neprodlenému a bezprostřednímu zjištění či ověření řádného splnění daňové povinnosti. Nejvyšší správní soud dovodil, že meze uplatnění postupu k odstranění pochybností jsou dány vlastní právní úpravou tohoto postupu, vyplývající z § 89 a § 90 daňového řádu. Tato ustanovení vytyčují způsob použití postupu k odstranění pochybností tak, aby tento postup trval co nejkratší dobu a nebyl zbytečně ani jednou ze stran prodlužován. Postup k odstranění pochybností je procesním nástrojem, který může správce daně užít jen tehdy, má-li konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených; pak vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.
11. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016, č. j. 10 Afs 187/2016-41, *„[d]aňový řád zavedl institut postupu k odstranění pochybností a výslovně stanovil požadavek na konkrétnost pochybností ve snaze zdokonalit předchozí úpravu vytýkacího řízení, která postrádala požadavek dostatečné konkretizace výzev. Obsahové náležitosti výzvy vydané podle § 89 daňového řádu, zejména co do konkrétnosti pochybností, je proto třeba posoudit v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007-102, č. 1729/2008 Sb. NSS, byť se jeho závěry původně vztahovaly k vytýkacímu řízení dle předchozí právní úpravy. Rozšířený senát zdůraznil, že existence konkrétních pochybností je nezbytnou podmínkou pro zahájení vytýkacího řízení (resp. dnes postupu k odstranění pochybností). Pokud správce daně přesně určitelné pochybnosti nemá, podmínky pro zahájení vytýkacího řízení nejsou dány. Pouze ty subjekty, ve vztahu k nimž existuje pochybnost o jejich daňových tvrzeních, mohou být povinny nést případné negativní následky nesplnění povinnosti podat řádné vysvětlení a vyjádření a doložit požadované skutečnosti. Existence pochybností musí být opřena o skutkové důvody, tj. o důvody objektivně existující a nespočívající pouze v úsudku a vůli příslušných pracovníků správce daně. Jen tak lze přezkoumat, zda správce daně skutečně pochybnost o tvrzeních daňového subjektu měl, anebo zda požadoval vysvětlení a prokazování tvrzených*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečností pouze na základě zákonem nedovoleného náhodného výběru či dokonce na základě libovůle. Pochybnost nemusí být jistotou, že tvrzení daňového subjektu nejsou správná, průkazná, úplná či pravdivá, ale musí existovat důvodné podezření, tzn. podezření založené na dostatečně konkrétních a přesvědčivých poznatcích správce daně nebo na jeho analýzách opřených o skutkové důvody. V každém případě musí jít o poznatky či analýzy mající skutkový základ vztahující se k daňově relevantní činnosti daňového subjektu a opírající se o logickou a racionální úvahu. Poznatky mohou mít například charakter informací o obchodní činnosti dalších daňových subjektů obchodujících s prověřovaným subjektem, jsou-li v rozporu s tvrzeními prověřovaného subjektu. Analýzy mohou být založeny například na sledování výše daňové povinnosti příslušného daňového subjektu nebo toku finančních prostředků mezi ním a jinými daňovými subjekty.“

12. Judikatura Nejvyššího správního soudu navazující na citované usnesení rozšířeného senátu upřesnila na konkrétních příkladech kvalitativní požadavky na výzvu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 11. 2013, č. j. 5 Afs 11/2013-63, ze dne 13. 12. 2013, č. j. 5 Afs 57/2012-35, či ze dne 16. 12. 2015, č. j. 2 Afs 32/2015-41, a další). Ve výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby odstranil tyto pochybnosti.
13. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál. Výzvou k odstranění pochybností ze dne 24. 1. 2019 žalovaný žalobkyni sdělil, že po přezkoumání jejího přiznání k DPH za listopad 2018 a po provedení místního šetření dne 8. 1. 2019 mu vznikly pochybnosti o správnosti údajů o přijatých zdanitelných plněních vykázaných v oddílu C. přiznání, neboť žalobkyně neuskutečňuje žádná plnění s nárokem na odpočet daně a zároveň si uplatňuje odpočet daně z přijatých plnění. První pochybnost žalovaný vztáhl k objednávce č. 1602/4418-0b/GA18, která se měla týkat zdanitelných plnění přijatých žalobkyní od společnosti E. T. Mont s. r. o. a byla žalovanému dne 18. 1. 2019 předložena jen k nahlédnutí. Druhá pochybnost žalovaného se týkala odpočtu DPH u nakoupených pohonných hmot a vycházela z toho, že žalovaný požadoval předložit evidenci jízd vozidel a žalobkyně toliko oznámila, že uplatňuje postup podle § 19 odst. 2 písm. l) zákona č. 595/2003 Z. z., a proto nemusí vést knihu jízd; podle žalovaného se přitom tento postup může uplatnit u daně z příjmů, zatímco podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) musí být daňový subjekt uplatňující odpočet daně schopen prokázat použití nakoupených pohonných hmot v rámci své ekonomické činnosti, tedy musí vést knihu jízd. Třetí pochybnost žalovaného se týkala přijetí plnění od dodavatele HDP Trading s. r. o. v režimu přenesení daňové povinnosti, ze kterého si žalobkyně uplatnila nárok na odpočet DPH ve výši 245 217,48 Kč.
14. Ve vztahu k první pochybnosti žalovaný žalobkyni vyzval, aby ve smyslu § 9 odst. 1 a § 72 odst. 1 zákona o DPH předložila předmětnou objednávku a prokázala, že se přijatá zdanitelná plnění na základě této objednávky uskutečnila, a aby kromě daňových dokladů předložila jiné důkazní prostředky prokazující uskutečnění plnění a prokázala, že tato přijatá plnění použila, případně použije v rámci svých ekonomických činností pro účely uskutečňování plnění uvedených v § 72 odst. 1 písm. a) až f) zákona o DPH. Také ve vztahu ke druhé pochybnosti žalovaný po žalobkyni požadoval, aby prokázala, že přijatá zdanitelná plnění (nákup všech pohonných hmot, u kterých byl uplatněn odpočet daně) použila v rámci svých ekonomických činností pro uskutečňování plnění uvedených v § 72 odst. 1 písm. a) až f) zákona o DPH. Ke třetí pochybnosti žalovaný uvedl, že žalobkyně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neuskutečňuje žádná plnění s nárokem na odpočet daně a zároveň si uplatňuje odpočet daně z přijatých plnění, a proto konstatoval, že je nutné prokázat oprávněnost odpočtu daně u přijatého zdanitelného plnění, které žalobkyně v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování plnění uvedených v § 72 odst. 1 písm. a) až f) zákona o DPH.

15. Soud shledal, že žalovaný v citované výzvě jednoznačně popsal konkrétní pochybnosti způsobem, který žalobkyni umožňoval, aby se k nim vyjádřila, neúplné údaje doplnila, nejasnosti vysvětlila, nepravdivé údaje opravila nebo pravdivost údajů prokázala a předložila důkazní prostředky tak, aby tyto pochybnosti odstranila. Tím žalovaný splnil svou povinnost vyplývající z § 92 odst. 5 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že ve výzvě ze dne 24. 1. 2019 byly řádně popsány konkrétní pochybnosti žalovaného vztahující se ke konkrétním přijatým zdanitelným plněním, nepovažuje soud žalobkyni zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Afs 22/2016-39, za příležitavý a nespátřuje pochybení v tom, že žalovaný zvolil postup k odstranění pochybností, a nikoli daňovou kontrolu.
16. V této souvislosti soud připomíná, že podmínkou pro uplatnění nároku na odpočet daně na vstupu je podle § 72 odst. 1 zákona o DPH mimo jiné skutečnost, že daňový subjekt použije přijaté zdanitelné plnění v rámci svých ekonomických činností. Za situace, kdy žalobkyně neuskutečnila žádná zdanitelná plnění s nárokem na odpočet daně, a to – jak sama tvrdí – v několika zdaňovacích obdobích roku 2018, včetně listopadu 2018, jehož se týká projednávaná věc, existují podle názoru soudu zcela zjevné pochybnosti o tom, zda byla splněna zmíněná podmínka § 72 odst. 1 zákona o DPH, tedy zda bylo přijaté zdanitelné plnění, ze kterého žalobkyně uplatňuje nárok na odpočet DPH na vstupu, použito v rámci její ekonomické činnosti. Takto formulované pochybnosti žalovaného proto soud vyhodnotil jako zcela oprávněné. Stejně tak vnímá soud jako oprávněné pochybnosti žalovaného založené na tom, že žalobkyně uplatnila nárok na odpočet DPH v souvislosti s nákupem pohonných hmot, avšak nedoložila knihu jízd, tedy opět neprokázala, že bylo toto přijaté zdanitelné plnění použito v rámci její ekonomické činnosti. Soud dále zdůrazňuje, že daň či nárok na odpočet DPH nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění jakožto předmětu daně (srov. § 2 zákona o DPH), tudíž nikdy nemohou být přiznány v případě nevyvrácení pochybností o faktickém uskutečnění plnění. Zákon tedy nestojí na formálním vykazání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, nebo ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007-72). V případě výše popsaných pochybností bylo proto podle názoru soudu zcela namístě, že žalovaný požadoval po žalobkyni, aby jinými důkazními prostředky prokázala, že jí uplatněný nárok na odpočet DPH skutečně vznikl.
17. Na základě těchto úvah dospěl soud k závěru, že žalovaný vydal výzvu k odstranění pochybností ze dne 24. 1. 2019 zcela v souladu s § 89 daňového řádu, tudíž se při zahájení postupu k odstranění pochybností nedopustil tvrzeného nezákonného zásahu. Žalovaný podle názoru soudu neporušil zásadu přiměřenosti upravenou v § 5 odst. 3 daňového řádu, neboť postup k odstranění pochybností zahájil na základě důvodných pochybností, nikoli jen jako záminku nebo na základě nepodložené domněnky či pocitu úřední osoby, jak se mylně domnívala žalobkyně.
18. Vzhledem k tomu, že prakticky veškeré žalobní námitky směřovaly k tomu, že žalovaný řádně nesdělil žalobkyni konkrétní pochybnosti, což bylo vyvráceno výše, soud toliko pro

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úplnost dodává, že ani v rámci vlastního postupu k odstranění pochybností se žalovaný nedopustil porušení zákona. Žalobkyně se totiž ve svých podáních reagujících na předmětnou výzvu namísto toho, aby předložila důkazní prostředky k odstranění pochybností (např. doklady prokazující smluvní vztahy s odběrateli, pro které následně použije výše zmíněná přijatá zdanitelná plnění), zaměřila primárně na zpochybňování oprávněnosti výzvy obecnou a nedoloženou argumentací, která sama o sobě nemohla zjištěné pochybnosti odstranit. Pouhé tvrzení daňového subjektu totiž při existenci konkrétních pochybností správce daně nemůže být relevantním důkazním prostředkem. Soud proto nepřisvědčil názoru žalobkyně, že pochybnosti odstranila tím, že v podání ze dne 8. 2. 2019 vysvětlila způsob svého podnikání.

19. Lze proto uzavřít, že žalovaný vydáním výzvy ze dne 24. 1. 2019 a navazujícím postupem k odstranění pochybností týkajících se DPH za listopad 2018 zasáhl do práv žalobkyně v souladu s § 89 daňového řádu, tedy se nejednalo o zásah nezákonný. Soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. listopadu 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)